

Ey Nefsim

– NEJAT HOCA · 21 Haziran 2025

Bir ayna gibi durur karşımda nefsim,

Bakarım içine:

Ben mi o, o mu ben—belli değil.

Gözleri tuzak, sesi tatlı bir zehir.

Her susuşunda bir ihtiras gizli.

Der ki: “Sen büyüksün.”

Der ki: “Sen haklısın.”

Ama hakikat susar derinlerde...

Bir çığlık kopar içimde gizliden,

“Benlikten arın, yoksa sen yoksun!”

Ah nefsim!

Sen ki Firavun’un rüyasısın

Nemrud’un giydiği kırık taçsın

Kabil’in ilk öfkesisin,

Ve her çağda yıkımın sesi...

Ben sustukça konuşursun,

Ben indikçe yükselirsin.

Ama senin yükselişin,

Benim düşüşümle başlar.

Savaşmak isterim seninle,

Ama sen benim içimdesin,

Tenimde kan gibi,

Nefesimde duman gibi sinsisin.

Bir gece,

Tüm arzularımı bir secdeyle boğdum.

İşte orada sustun ilk defa,

Ve ilk defa kalbim,

Hakk’a ait olduğunu anladı.

Ey nefsim!

Yandım seninle,

Yandım ki anladım,

Sana boyun eğmek,

Rahman’dan uzak düşmektir.

Bu yangını içime ekтім,

Küllerinden bir dua filizlendi.

Her kibir küle dönüştü,
Her öfke secdeyle sönmeye başladı.
Şimdi sus!
Sus ki içimden hakikat konuşsun.
Sus ki kalbim,
İlahi bir çağrının eşliğinde dirilsin.